

Arrest

nr. 114 860 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

| de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X), die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2013 om 10 uur 45.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 april 2013 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden onder de naam A.M. waarbij hij verklaarde van onbepaalde nationaliteit te zijn.

Op 3 april 2013 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in Italië.

Op 12 april 2013 werd aan de Italiaanse overheden gevraagd om verzoeker over te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, c) van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin-II-Verordening).

Aangezien de Italiaanse overheden niet hebben geantwoord binnen de termijn van artikel 20 § 1, b) van de Dublin-II-Verordening, werd hen op 3 mei 2013 op basis van een stilzwijgend akkoord (*"tacit agreement"*) meegedeeld dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 20 § 1, c) van de Dublin II-verordening.

Bij schrijven van 3 mei 2013 werd het overnameverzoek uitdrukkelijk ingewilligd door de Italiaanse overheden op basis van artikel 12 § 1, e) van de Dublin II-verordening.

Verzoeker werd op 3 mei 2013 uitgenodigd om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar gaf hieraan geen gevolg zodat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Op 5 juni 2013 werden de Italiaanse overheden in kennis gesteld van de verdwijning van verzoeker en werd meegedeeld dat de overdrachtstermijn op basis van artikel 19 § 4 / 20 § 2 van de Dublin II-verordening zou worden verlengd van 6 tot 18 maanden.

1.2. Op 24 juni 2013 diende verzoeker opnieuw een asielaanvraag in, deze keer onder de naam B.A. waarbij hij verklaarde van Algerijnse nationaliteit te zijn. Verzoeker gaf wederom geen gevolg aan de uitnodiging om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor verzoeker werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.3. Op 14 november 2013 diende verzoeker opnieuw een asielaanvraag in onder de naam B.A. bij de Belgische overheden.

1.4. Op 28 november 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) t.a.v. verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : A (alias: B) voornaam : M (alias: A)

nationaliteit : Onbepaald (alias: Algerije)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene vroeg een eerste keer asiel aan op 03.04.2013 en verklaarde op 27.01.2013 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in Rafah op 01.01.1967 en verklaarde dat zijn staatsburgerschap onbepaald is maar geboren te zijn op Palestijns grondgebied. Betrokkene werd uitgenodigd om zich op 03.05.2013 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg en werd bijgevolg geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Op 12.06.2013 werd de Commissaris-generaal hiervan op de hoogte gebracht. Op 24.06.2013 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan onder de naam van B.A., geboren op 01.01.1967 te A.Z. met het staatsburgerschap van Algerije. Uit de resultaten van Printrak bleek dat betrokkene op 24.06.2013 een asielaanvraag trachtte in te dienen onder andere gegevens dan die waaronder hij geregistreerd stond bij zijn eerste asielaanvraag dd. 03.04.2013. Bijgevolg werd de door betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag opgegeven identiteit niet aanvaard. Betrokkene werd in het kader van zijn

asielaanvraag uitgenodigd om zich aan te bieden bij de DVZ op 05.07.2013 maar gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg en werd bijgevolg geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Op 22.10.2013 werd de Commissaris-generaal hiervan op de hoogte gebracht. Op 14.11.2013 diende betrokkene opnieuw een asielaanvraag in onder de gegevens van B.A., geboren op 01.01.1967 te Ain Zarga met het staatsburgerschap van Algerije bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Uit de Eurodacverslagen 03.04.2013, 24.06.2013 en 14.11.2013 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Italië. Op 03.05.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder: Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 12.04.2013 op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt. Na het overmaken van de Tacit-Agreement op 03.05.2013 willigden de Italiaanse autoriteiten op 03.05.2013 alsnog expliciet het terugnameakkoord voor betrokkene in op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn initieel gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag op 03.04.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde dat hij eerder nooit ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij toen hij zes maanden tot één jaar was vanuit Palestijns grondgebied naar Syrie zou zijn getrokken waar hij in Al Yarmouk in Damascus in een vluchtelingenkamp verbleven zou hebben tot 2007 of 2008 alvorens per auto's en te voet via onbekende landen naar Libië te reizen waar hij twee maanden later zou zijn aangekomen. Na een verblijf van drie of vier dagen zou betrokkene per sloep vanuit Libië vertrokken zijn en na 24 uur op een onbekende plaats zijn aangekomen vanwaar hij verder gereisd zou zijn naar Italië waar hij 24 uur later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij dezelfde dag terug naar Libië gereisd zou zijn waar vanwaar hij per auto via Egypte naar Libanon gereisd zou zijn en vervolgens verder naar Syrië vanwaar hij één of twee dagen later vertrokken zou zijn per auto naar Libanon. Vijftien tot twintig dagen later zou betrokkene vanuit Libanon naar Tunesië gereisd zijn. Drie maanden later zou betrokkene per auto naar Algerije gereisd zijn waar hij één maand verbleven zou hebben alvorens op 10 of 11 januari 2013 per cargoschip naar Frankrijk gereisd zou zijn waar hij op 13.01.2013 zou zijn toegekomen. Op 17.01.2013 zou betrokkene vanuit Frankrijk per auto naar België gereisd zijn. Op 03.04.2013 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene werd er op gewezen dat uit de resultaten in het Eurodacverslag blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten een asielverzoek werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Betrokkene stelde dat hij niet weet of er een asielaanvraag voor hem werd geregistreerd en dat hij zelf geen asiel gevraagd heeft maar dat hij er wel in een opvangcentrum verbleef. Betrokkene stelde eveneens dat hij niet weet hoe lang hij waar in Italië verbleven heeft.

Uit de Eurodacverslagen 03.04.2013, 24.06.2013 en 14.11.2013 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Italië. Op 03.05.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder: Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 12.04.2013 op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt. Na het overmaken van de Tacit-Agreement op 03.05.2013 willigden de Italiaanse autoriteiten op 03.05.2013 alsnog expliciet het terugnameakkoord voor betrokkene in op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Verder dient met betrekking tot het dossier van betrokkene het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene vroeg een eerste keer asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten op 03.04.2013. Betrokkene werd in het kader van deze asielaanvraag uitgenodigd om zich aan bieden bij de DVZ op 03.05.2013. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze oproeping binnen de vijftien dagen en werd bijgevolg geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Op 07.05.2013 Net het opvangcentrum van betrokkene weten dat betrokkene sinds 02.05.2013 niet meer aanwezig was in het opvangcentrum. Aangezien betrokkene zich niet meer aanbood bij de bevoegde Belgische autoriteiten en niet meer in het aan hem toegewezen opvangcentrum bleek te verblijven, werd betrokkene bij de Italiaanse autoriteiten gemeld als zijnde verdwenen en werd de overdrachtstermijn op basis van art. 20§2 van zes op achttien maanden gebracht. Op 24.06.2013 bood betrokkene zich op opnieuw bij de Belgische autoriteiten om een asielverzoek in te dienen. Betrokkene stelde bij deze asielaanvraag dat zijn naam B.A. is, geboren op 01.01.1967 te Ain Zarga met het staatsburgerschap van Algerije. Uit het Printrak-

rapport blijkt dat betrokkene op 24.06.2013 een asielaanvraag trachtte in te dienen onder andere gegevens dan die waaronder hij geregistreerd stond bij zijn eerste asielaanvraag dd. 03.04.2013. Bijgevolg werd de door betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag opgegeven identiteit niet aanvaard. Betrokkene werd tijdens een bijkomend gehoor dd 26.06.2013 gevraagd waar hij verbleven had van 02.05.2013 tot 24.06.2013. Betrokkene verklaarde daarop dat hij een advertentie gelezen had in het Frans over een vrouw die wilde trouwen en dat hij contact opnam met deze vrouw en dat het een Franse vrouw van Algerijnse origine bleek te zijn en dat hij naar Luik gegaan zou zijn om haar te ontmoeten en met haar te trouwen maar dat ze niet bij elkaar pasten en dat zijn huwelijksplannen mislukten en dat hij toen niet meer kon terugkeren naar het opvangcentrum omdat hij geen geld meer had voor een treinticket en dat hij daardoor genooddaakt was om in Luik te blijven maar dat hij daar geen opvang had en dan maar op straat verbleef en dat hij uiteindelijk besloot om zich opnieuw bij de DVZ aan te melden met zijn echte gegevens en dat hij bij zijn eerste asielaanvraag valse gegevens gebruikte omwille van zijn problemen in Algerije en dat de gegevens van zijn tweede aanvraag juist zouden zijn en dat hij Algerijn is en geen Palestijn. Betrokkene werd gevraagd waarom hij zich op 03.05.2013 niet aanbood bij de DVZ en stelde dat hij geen treinticket kon kopen van Luik naar Brussel omdat hij geen geld had. Gevraagd waarom hij op 24.06.2013 zich dan wel kon aanbieden op de DVZ stelde betrokkene dat hij als zwartrijder van Luik naar Brussel gereisd was . Er op gewezen dat hij dat dan evengoed op 03.05.2013 had kunnen doen stelde betrokkene dat hij daar niet aan gedacht had. Betrokkene werd naar aanleiding van zijn asielaanvraag op 05.07.2013 uitgenodigd om zich aan te bieden bij de DVZ op 05.07.2013 maar gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg en werd bijgevolg geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Op 14.11.2013 diende betrokkene opnieuw een asielaanvraag in onder de gegevens van B.A., geboren op 01.01.1967 te Ain Zarga met het staatsburgerschap van Algerije bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene werd tijdens een bijkomend gehoor dd 14.11.2013 opnieuw gevraagd waar hij verbleven had sinds 08.05.2013 tot 14.11.2013. Betrokkene stelde dat hij in Luik verbleef en er illegaal aan het werk was van 25.06.2013 tot 28.08.2013 en dat hij sliep waar hij werkte maar dat hij niet meer betaald werd de laatste maand en dat hij een klacht indiende tegen deze persoon bij de politie en dat hij in de periode van 08.05.2013 tot 25.06.2013 bij een Algerijnse familie verbleef in Luik en nadien eerst in een verlaten gebouw en vervolgens zijn domicilie gehad zou hebben bij een zekere G.D. die voor onderdak voor mensen zou zorgen voor hem als er een plaats vrij was. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij niet terug kan naar Algerije omdat hij zich bekeerd heeft tot het katholieke geloof en dat hij vreest dat ze dit in zijn thuisland al weten, en dat zijn familie dit al weet en dat hij gedood zal worden als hij terugkeert. Met betrekking tot het voorgaande dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niets afdoen aan het gegeven dat Italie nog steeds de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Het gegeven dat betrokkene zich niet heeft aangeboden bij de DVZ op 03.05.2013 en vervolgens op 05.07.2013 en beide keren zich niet binnen de vijftien dagen volgend op de deze data aanbood bij de DVZ waardoor betrokkene geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag, wijst bovendien op een totale desinteresse van betrokkene voor zijn eigen asielprocedure en het belang daarvan voor hemzelf. Dat betrokkene uiteindelijk een klacht indiende tegen de persoon die hem illegaal tewerk gesteld zou hebben en hem uiteindelijk niet meer betaald zou hebben, wijzigt niets aan het voorgaande, met name dat Italie nog steeds de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene.

Met betrekking tot de overdracht naar Italie en de verantwoordelijkheid van Italie voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italie een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italie dan in België zou genieten. Italie heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italie een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor „de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italie evenmin concrete

gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan (DVZ, vraag 21). Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II- Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij een bezwaar heeft dat zijn asielaanvraag in Italië behandeld wordt. Gevraagd waarom, stelde betrokkene dat hij zich wil bekeren tot het Christendom(Katholiek) en dat in Italië een aantal Arabieren hem meermaals een Kerk hebben zien binnengaan en dat ze hem met de dood bedreigd zouden hebben. Gevraagd of betrokkene gedoopt was, stelde hij dat dit niet het geval is maar dat de kerk hem wel een document gegeven zou hebben maar dat hij dit heeft achtergelaten in Libanon en dat hij zijn bekering verder wil doorzetten in België (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat deze door betrokkene aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Indien betrokkenen in Italië een probleem zou hebben met Arabieren die hem met de dood bedreigd zouden hebben omdat ze hem meerdere keren een kerk van het christelijk geloof zouden hebben zien binnengaan, dan dient betrokkene zich met deze problematiek te richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zijn dan ook niet gerechtvaardigd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procédure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij staatsburgerschap verklaarde te bezitten of het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 03.04.2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit hij naar België kwam om werk te zoeken (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat de Belgische asielprocedure dient om bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten omdat men in België op zoek is naar werk, valt echter buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene dat deze goed is (DVZ, vraag 37). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene verhinderd zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Door de Raad werd in dezen op 27 november 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn is ingediend. De Raad heeft hierin benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie en beoordeling van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief

resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 4, § 5, tweede lid en artikel 10 §§ 1 en 2 van de Dublin II-verordening alsook van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

3.3.2.2. Verzoeker voert aan dat uit zijn feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat hij tussen zijn verblijf in Italië en het moment van de indiening van de asielaanvraag in België minstens drie maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft verlaten. Artikel 4 § 5 van de Dublin II-verordening bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat tot terugname van een asielzoeker die zich in andere lidstaat ophoudt, is verplicht. Deze verplichting geldt evenwel niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de EU lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten.

Verzoeker voert voorts aan dat uit zijn feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing moet blijken dat hij sinds 2009 niet meer in Italië verbleef. Hij meent dat aangezien een periode van meer dan 12 maanden is verlopen, de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van zijn asielaanvraag op basis van artikel 10, § 1 van de Dublin II-verordening is beëindigd.

Hij betoogt tenslotte dat vaststaat dat hij sinds zijn asielaanvraag op 3 april 2013 bij de Belgische overheden een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in België heeft verbleven, zodat de Belgische overheden op basis van artikel 10, § 2 van de Dublin II-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Om deze periode van vijf maanden verblijf in België te staven, voegt verzoeker stukken toe aan het verzoekschrift.

3.3.2.3. Hoewel het aannemelijk is dat verzoeker sinds 3 april 2013 in België verblijft, stelt de Raad vast dat het betoog van verzoeker dat hij tussen zijn verblijf in Italië en zijn asielaanvraag van 3 april 2013 minstens drie maanden het grondgebied van de EU lidstaten zou hebben verlaten en dat hij sinds 2009 niet meer in Italië heeft verbleven enkel is gestoeld op beweringen.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker op 16 oktober 2008 in Italië een asielaanvraag indiende.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij na zijn asielaanvraag in Italië zich zou hebben begeven naar Libië, Egypte, Libanon, Tunesië, Algerije en dan naar Frankrijk alvorens in 2013 in België aan te komen. De gemachtigde noteerde in een nota van 12 april 2013 daarbij dat verzoeker omtrent zijn voorgehouden reisroutes en verblijven buiten de EU geen enkel bewijs voorlegde.

De Raad merkt op dat artikel 18 § 2 van de Dublin-II-verordening bepaalt dat voor het afhandelen van de in deze verordening vastgestelde procedure ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor het behandelen van een asielverzoek, bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden gebruikt.

Bewijsmiddelen worden gedefinieerd als formele bewijzen die overeenkomstig de verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel. Indirecte bewijzen zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn betoog enkel steunt op beweringen. Deze beweringen geleden niet als formele bewijzen en gezien hun geringe bewijswaarde vormen zij *in casu* ook geen aanwijzingen die kunnen gelden als indirecte bewijzen.

De verwerende partij wijst in haar nota met opmerkingen er terecht op dat er redenen bestaan om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker aangezien hij de Belgische overheden eerst trachtte te misleiden omtrent zijn identiteit.

Tenslotte benadrukt de verwerende partij terecht dat de Italiaanse overheden uitdrukkelijk bij schrijven van 3 mei 2013 te kennen hebben geven in te instemmen met het overnameverzoek en dit op basis van artikel 16 § 1 e) van de Dublin-II-verordening.

Verzoeker toont *prima facie* geen schending aan van de artikelen 4, § 5, tweede lid en artikel 10 §§ 1 en 2 van de Dublin-II-verordening.

3.3.2.4. Verzoeker betoogt voorts dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die wordt onderworpen aan een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en hij klaagt de gebreken in de asielpprocedure en opvangvoorzieningen in Italië aan voor asielzoekers die terugkeren onder toepassing van de Dublin-II-verordening.

3.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v.

Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.2.2.6. Verzoeker citeert uit volgende rapporten:

- rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010
- rapport van NOAS van april 2011
- rapport van OSAR van mei 2011
- rapport van ECRI van februari 2012
- rapport van de commissaris Hammarberg voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 7 september 2011
- rapport van Proasyl met cijfers voor het jaar 2009
- rapport van UNHCR van maart 2010
- verwijzing in de ECRE nieuwsbrief naar verslag van het Swiss Refugee Council van 10 oktober 2013.

Hij betoogt dat uit wat voorafgaat men moet besluiten dat het niet zeker is dat de asielaanvragen van Dublinterugkeerders worden behandeld en dat er problemen bestaan omtrent opvang voor Dublinterugkeerder in Italië. Hij meent dat hij aldus een begin van bewijs heeft bijgebracht van het feit dat er bij terugkeer naar Italië een risico bestaat op schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.3.2.7 De Raad wijst er vooreerst op dat uit het door de verzoekende partij geciteerde arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home*

Departement niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

3.3.2.8. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken O-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

3.3.2.9. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.10 Waar de verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

3.3.2.11 De Raad merkt op dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk heeft

ondervonden. Hij verklaarde n.a.v. zijn Dublin-gehoor dat hij zich wil bekeren tot het christendom (katholiek) en dat in Italië een aantal Arabieren hem meermaals een kerk hebben zien binnengaan en dat ze hem met de dood bedreigd zouden hebben. In de bestreden beslissing wordt op kennelijk redelijke wijze het volgende gemotiveerd: *“Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij een bezwaar heeft dat zijn asielaanvraag in Italië behandeld wordt. Gevraagd waarom, stelde betrokkene dat hij zich wil bekeren tot het Christendom(Katholiek) en dat in Italië een aantal Arabieren hem meermaals een Kerk hebben zien binnengaan en dat ze hem met de dood bedreigd zouden hebben. Gevraagd of betrokkene gedoopt was, stelde hij dat dit niet het geval is maar dat de kerk hem wel een document gegeven zou hebben maar dat hij dit heeft achtergelaten in Libanon en dat hij zijn bekering verder wil doorzetten in België (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat deze door betrokkene aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Indien betrokkenen in Italië een probleem zou hebben met Arabieren die hem met de dood bedreigd zouden hebben omdat ze hem meerdere keren een kerk van het christelijk geloof zouden hebben zien binnengaan, dan dient betrokkene zich met deze problematiek te richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zijn dan ook niet gerechtvaardigd.”*

Verzoeker betwist deze motieven niet in zijn verzoekschrift, laat staan dat hij ze weerlegt. De conclusie in de bestreden beslissing dat de aangehaalde verklaringen door verzoeker om zich eventueel te verzetten tegen een overdracht aan Italië om redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten niet als gerechtvaardigd kunnen worden beschouwd, is aldus niet kennelijk onredelijk noch onjuist.

Verzoeker beperkt zijn uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die hij echter niet concreet op zijn persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoeker bij zijn overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker geen elementen aanhaalde die zich verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse overheden.

3.3.2.12. *In casu* wordt dan ook *prima facie* vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoont.

3.3.2.13. Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.2.14. In casu voert de verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.15. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten

waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.

Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat de verzoeker blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De Raad stelt vast dat verzoeker wanneer hij citeert uit een rapport van ECRI waarin gewag wordt gemaakt dat het aantal migranten in Italië nog steeds stijgt, geen afbreuk doet aan deze beoordeling.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde daadwerkelijk is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

3.3.2.16. De verzoeker citeert een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010, een rapport van Proasyl met cijfers voor het jaar 2009 en een rapport van UNHCR van maart 2010.

Gegeven de vaststelling dat deze rapporten van 2010 dateren van voor de rapporten van NOAS en OSAR van 2011 waarop de gemachtigde zich baseerde en dus niet langer als actueel kunnen worden beschouwd, worden zij buiten beschouwing gelaten.

3.3.2.17. Waar de verzoeker in wezen aangeeft dat het opvangsysteem en de dienstverlening in Italië fundamenteel tekortschiet en de verzoeker bij de overdracht naar dit land aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, hecht de Raad waarde aan de rapporten van OSAR, *“Asylum procedure and reception conditions in Italy”*, mei 2011 en NOAS, *“The italian approach to asylum: Systems and core problems”*, april 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De gemachtigde steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoeker verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Uit de genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation, bv. in de luchthaven, de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de ‘Questura’ zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoeker die door middel van zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen. Zij hebben ook de mogelijkheid om beroep in te stellen indien reeds een negatieve beslissing werd genomen omdat zij het Italiaans grondgebied hebben verlaten zonder het resultaat van de procedure af te wachten. (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. In de 'Fiumicino' luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR opvangsysteem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang. Voorts blijken opvangplaatsen in Italië niet alleen voorzien te worden via het SPRAR opvangsysteem doch tevens via lokale projecten die opereren buiten het SPRAR opvangsysteem (pagina 20-23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld. Er bestaan verschillende opvangmogelijkheden waar verzoeker in principe toegang tot heeft zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er voor hem bij terugkeer er geen mogelijke toegang tot opvang of dienstverlening, ondanks een actuele problematiek van massale toestroom van asielzoekers en migranten.

Uit het NOAS rapport blijkt dat er weliswaar problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, doch dit is *in casu* niet het geval nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoeker zich bij zijn aankomst op de luchthaven 'Fiumicino' of elders kan richten.

Ten deze verwijst de verwerende partij in haar nota terecht naar een recente uitspraak van het EHRM waarin werd gesteld dat:

"78. Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above).

The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, inter alia, Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; Haidn v. Germany, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and M.S.S., cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance." (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië).

De Raad stelt vast dat het EHRM bij zijn beoordeling rekening hield met het door verzoeker geciteerde rapport van de commissaris Hammarberg voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 7 september 2011 alsook het rapporten van NOAS, OSAR, Proasyl en UNHCR.

Uit het recente rapport van het Swiss Refugee Council van 10 oktober 2013 waaruit verzoeker citeert, blijkt overigens dat in het kader van het Europees vluchtelingenfonds een 220-tal bijkomende opvangplaatsen worden gecreëerd voor Dublinterugkeerders.

3.3.2.18. De Raad kan dan ook de motieven van de bestreden beslissing bijtreden waar de gemachtigde stelt dat:

"Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de

Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor „de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan (DVZ, vraag 21). Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II- Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. (...)De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procédure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij staatsburgerschap verklaarde te bezitten of het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft."

3.3.2.19. Wat betreft de verwijzing in de ECRE nieuwsbrief naar het recente rapport van het Swiss Refugee Council van 10 oktober 2013 en paragrafen daaruit geciteerd, merkt de Raad op dat dit betrekking heeft op socio-economische problemen die erkende vluchtelingen ondervinden in Italië. Vast staat dat verzoeker heden nog geen erkende vluchteling is.

De verwerende partij wijst er terecht op dat de vaste rechtspraak van het EHRM luidt dat het EVRM artikel 3 van het EVRM geen recht garandeert op een op bepaalde levensstandaard, noch een algemene verplichting inhoudt om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven om een bepaalde levensstandaard te behouden, noch een verplichting inhoudt om huisvesting te voorzien. Het gegeven dat de socio-economische leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. (zie EHRM 25 oktober 2005, nr. 68029/01, Kutepov en Anikeyenko v. Rusland (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 249 en mutatis mutandis EHRM Chapman v. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 2001, nr. 27238/95, par. 99 inzake art. 8 EVRM. Zie ook EHRM 26 april 2005, nr. 53566/05, Müslim v. Turkey, par. 85 en EHRM 27 april 2010, nr. 53080/07, Miah v. Verenigd Koninkrijk, par. 14 (onontvankelijkheidsbeslissing))

3.3.2.20. Concluderend wordt vastgesteld dat de verzoeker prima facie niet aantoont dat hij persoonlijk in Italië het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en dat hij evenmin aantoont dat de algemene situatie in Italië, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat hij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Italië strijdig zou zijn met die bepaling.

Prima facie wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

De verzoeker heeft bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Een ernstig middel blijkt op eerste zicht dan ook niet.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

3.4.2.1. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog opnieuw verwijst naar hetgeen hij reeds uiteengezet heeft in het kader van zijn ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoeker een schending van voornoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

4.4.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES